

ifølge Kontraktforholdets Natur eller, fordi der skulde gaas ud fra, at Ulykken var Arbeidsgiverens Skyld, synes der ikke at kunne være Tale. Men deraf, at disse Forsøg paa en privatretlig Begrundelse af Pligten opgives, følger ikke, at Principet i sig selv er forkasteligt. For adskillige af Udvalgets Medlemmer stiller det sig som den naturlige Opfattelse, at der her er Tale om en Samfundsforjog, hvilken man lader falde paa Arbeidsgiverne som de isølge det mellem dem og deres Arbeidere bestaaende Forholds moralske Betydning nærmest kaldede, men om hvilken man iøvrigt tør nære det Haab, at den, engang anerkjendt, vil arbejde sig saaledes ind i Forholdene, at Byrden ved den efterhaanden vil fordele sig, og at Arbeidsgivernes Udredelse i det endelige Resultat ifkun bliver en Forstyden. Man har saameget mindre Betænkelighed ved indenfor visse Grændser at følge denne Tanke, som Følelsen af, at Arbeidsgiveren har en moralsk Pligt ligesoverfor slige Ulykker, vistnok maa siges at være tilstede hos mange Arbeidsgivere, ligesom det heller ikke er Udvalget bekjendt, at der hos Arbeidsgiverne har lagt sig nogen Uvillie for Dagen mod Lovens Princip, hvad her turde staa i Forbindelse med, at man indser, at det egentlig kun gjælder at ordne og fornuftig regulere Opfyldelsen af en Pligt, man allerede erkjender at have som moralsk. Opfattet saaledes blive Betingelser, som allerede Lovforlaget opstiller, naturlige, medens de, naar Sagen betragtes fra et privatretligt Standpunkt, vanskelig kunde forsvares, saaledes den, at ifølge Lovforslagets § 1 Forsikringen kun kommer de her i Riget forførgelsesberettigede Personer til Gode, og de Regler, som findes i § 5, 3die Stykke og § 10, 2det Stykke, at Retten til Understøttelse ikke tilkommer den Forulykkes Enke og Børn, naar disse, da Ulykkestilfældet indtraf, havde fast Ophold i Udlandet, og at Retten bortfalder, naar Vedkommende tager fast Ophold i Udlandet. Ud fra dette Synspunkt mener Udvalgets Flertal fremdeles, at det kan forsvares, i Mod sætning til Lovforlaget, men i Overensstemmelse med Kommissionens Flertal, at optage som Betingelse for Understøttelsen, at vedkommende Arbejder er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, og derved i Gjærning har lagt for Dagen, at han gjør, hvad han formaar ved egen Kraft, for sin Forsikring. Ved denne Betingelse faar det et utvetydigt Udtryk, at ogsaa for denne Lov ligger Tanken om Hjælp til Selvhjælp til Grund.

Endnu skulle vi bemærke, at ifølge den Maade, hvorpaa Midlerne til Forsikring ifølge Lovforlaget tænkes tilveiebragte, hvad

Landbrug og de andre under § 2 Nr. 1 nævnte Virksomheder angaar, nemlig ved Vigning paa Hartkornet, er der her en Mulighed for at udvide Lovforslagets Princip til ogsaa at gjælde dem, der arbejde for egen Regning. Et Mindretal af Udvalget har ment, at en saadan Udvidelse af den legale Forsikring burde finde Sted. Udvalgets Flertal har ikke kunnet slutte sig hertil. Da Hartkornet her træder i Stedet for Arbeidsgiverne, som Repræsentant for disse, vilde en saadan Udvidelse formentlig ligge aldeles udenfor Principet. Flertallet anser det derfor for nødvendigt at holde fast ved den Begrændsning, der ligger i Lovens Fordringer om, at den paagjældende Person skal have 1) lønnet Arbejde hos 2) en Arbeidsgiver, 3) i visse nærmere bestemte Virksomheder. Medens saaledes Udvalgets Flertal ikke kan anbefale at gaa videre i Henseende til Forsikringspligten end Lovforlaget, kan det snarere være et Spørgsmaal om man i saa Henseende bør gaa saa vidt, som Forlaget. Dette gaar med Kommissionens Flertalsforslag ud fra, at Pligten bør begrænses til de erfaringsmæssig farlige Virksomheder. Men denne Grændse er ikke saa fast, at der ikke kan opstaa Tvivl om, hvorledes den i det Enkelte skal drages. Et Mindretal (Schlegel) har ment, at de Virksomheder, i hvilke Pligten skal gjælde, bør indskrænktes til dem, der nævnes i Forslagets § 2 Nr. 2—4, saaledes at ikke blot Søfart og Fiskeri (§ 2 Nr. 5), men ogsaa Landbrug og de andre i § 2 Nr. 1 nævnte Virksomheder udgaa. Dette Mindretal har ment, at disse sidstnævnte Virksomheder ikke med Føie kunne karakteriseres som farlige i den Forstand, hvorpaa der her maa lægges Vægt. Udvalgets Flertal har ikke kunne slutte sig hertil. De Dplysninger, der foreligge i Kommissionens Arbejde, give formentlig ikke Mindretallets Forudsætning Ret. Derimod har Udvalgets Flertal (Udvalget med Undtagelse af Chr. Nielsen og Th. Nielsen) ment med Kommissionen, i Mod sætning til Lovforlaget, at burde udflyde Søfart og Fiskeri. Grunden hertil er ikke, at man vil nægte, at disse Virksomheder ere farlige i Lovforslagets Forstand, ja, at de vel endog ere det i forholdet Grad. Grunden er væsentlig den samme, som var bestemmende for Kommissionen, den nemlig, at der her mangler nogenlunde paalidelige og skyldige Dplysninger om Farlighedens Grad og dermed ogsaa til Burdering af den Byrde, som Pligten vil medføre. At Lovforlaget har foreslaet det saakaldte Vigningsystem i Mod sætning til det Dækningsystem, som Kommissionsforslaget fulgte, og at derfor Byrden ved at med-